

mationsudveksling er forpligtet til hurtigst muligt at yde bistand og give oplysninger til Kommissionen eller en anden medlemsstat. Endvidere er medlemsstaterne forpligtet til at udpege et administrativt kontaktpunkt som led i samarbejdet mellem medlemsstaterne og give meddelelse herom til Kommissionen og de andre medlemsstater. Herudover skal medlemsstaterne udpege et eller flere organer af rådgivende karakter, hvor tjenesteydere og -modtagere kan få oplysninger om deres rettigheder og pligter i kontraktforhold, klagevejledning m.v.

Medlemsstaterne fastsætter ifølge direktivet de nødvendige sanktioner for overtrædelse af bestemmelser, som gennemfører direktivet.

8. Revisionsklausul

Direktivet indeholder en revisionsklausul. Kommissionen skal inden den 17. juli 2003 og derefter hvert andet år forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af direktivet med eventuelle forslag til dets tilpasning i lyset af udviklingen navnlig med henblik på kriminalitetsforebyggelse, beskyttelse af mindreårige, forbrugerbeskyttelse og det indre markeds korrekte funktion.

Rapporten skal navnlig analysere behovet for forslag vedrørende det erstatningsansvar, der påhviler tjenesteudbydere af hyperlinks og søgemaskiner, procedure for fjernelse af ulovligt indhold og pålæggelse af ansvar efter nedtagelse af indhold. Endvidere skal rapporten analysere behovet for yderligere betingelser for ansvarsfritagelse og muligheden for at anvende det indre markeds principper på uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post.

B. Direktivets gennemførelse i dansk ret

E-handelsdirektivet berører en lang række forskellige områder, hvor der allerede findes regulering, og som henhører under flere forskellige myndigheders kompetenceområde. Således gælder der regler om f.eks. etablering, markedsføring, rådgivning, aftaleindgåelse, ansvar og offentlig kontrol. En gennemførelse af direktivet ved ændring i den bestående lovgivning vil derfor være uhensigtsmæssig og meget omstændelig.

Det foreslås derfor, at e-handelsdirektivet som anbefalet i de øvrige nordiske lande gennemføres ved en selvstændig lov. For at sikre en så korrekt implementering som muligt er lovforslagets bestemmelser udformet således, at de lægges tæt op ad direktivteksten.

I forbindelse med forhandlingen af direktivet var det den danske holdning, at der ikke var hjemmel til at

vedtage bestemmelser med strafferetligt indhold inden for rammerne af Unionstraktatens 1. søjle. Bestemmelser med strafferetligt indhold hører hjemme i det mellemstatslige samarbejde i 3. søjle. Fra dansk side blev der derfor lagt afgørende vægt på, at der blev fundet en løsning på dette hjemmelsmæssige spørgsmål - en løsning der ikke brød med den klare opgavefordeling mellem det kommunautære samarbejde i 1. søjle og det mellemstatslige samarbejde i søjle 3. Løsningen blev, at repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer - på mellemstatsligt grundlag - afgav en erklæring til Rådets mødeprotokol i forbindelse med direktivets vedtagelse. Erklæringen går ud på, at medlemsstaterne vil gennemføre de nødvendige ændringer af den nationale straffelovgivning. En lignende fremgangsmåde blev anvendt i forbindelse med vedtagelsen af det såkaldte hvidvaskningsdirektiv i 1991.

C. Lovforslagets indhold

1. Lovforslagets anvendelsesområde

E-handelsdirektivet regulerer bl.a. tjenesteydernes etablering og levering af informationssamfundstjenester i det indre marked. Norge, Island og Liechtenstein er i kraft af EØS-aftalen forpligtet til også at gennemføre direktivet.

Uden for direktivets område falder informations-samfundstjenester, hvor tjenesteyderen er etableret i et land uden for EU og EØS-landene, og informations-samfundstjenester, der alene er rettet til lande, som ikke er medlemmer af EU eller EØS-aftalen, men hvor tjenesteyderen er etableret i EU- eller EØS-området.

Endvidere er undtaget en række områder og aktiviteter fra direktivet, jf. punkt C.1.1.

Lovforslagets anvendelsesområde er udformet i nøje overensstemmelse med direktivet. Forslaget finder anvendelse på informationssamfundstjenester og på påbegyndelsen og udøvelsen af aktiviteter, der vedrører sådanne tjenester, når tjenesteyderen er etableret i Danmark. En tjenesteyder, der er etableret i Danmark, men som alene leverer informationssamfundstjenesten til et land udenfor EU- og EØS-området er ikke omfattet af lovforslaget, jf. i øvrigt bemærkningernes punkt C.3.

Herudover giver lovforslaget i overensstemmelse med direktivet mulighed for i særlige tilfælde at gribe ind over for en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat.

Helt centralt for lovforslagets anvendelsesområde er afgrænsningen af begrebet informationssamfundstjenester. Informationssamfundstjenester er i overensstemmelse med direktivet defineret som enhver tjene-